

Уопштено речено, већина земаља је на почетку имала неразвијену представничку демократију, па тако и бројне облике ограничења у пракси избора представничких институција власти. Политички живот већине буржоаских држава (с почетка 19. века) био је формално демократски јер и прокламоване слободе и правна једнакост нису биле довољне да би се успоставио човек као грађанин – политичка индивидуа и темељ стварне демократије. Тадашње политичко представништво је остало у оквиру парцијалне репрезентације јер је уместо стварне једнакости владала неједнакост; уместо да је представљен као стварна личност, човек је остао да буде представљен као апстрактна личност, носилац некаквих апстрактних, збирних или заједничких интереса. Тек ће крај 19. и 20. век зачети нову епоху представљања, довести до модернизације самог представничког система у коме се довршио процес правне еманципације али и створили услови да се место класичног (класног) представништва све више успоставља модерно представништво радног типа, засновано на идеји подруштвљавања управљања и укидања антагонизма власти и човека. Зато модерно политичко представништво мора на изванредан начин да одражава Маркову оптимистичку визију о правом, демократском представништву у коме је човек субјект и центар власти и управљања, а не његов објект, отуђен у њему или представљен у апстрактном смислу. Али на почетку представничке демократије нису у многим земљама били обезбеђени ни елементарни услови правне и политичке једнакости, што се види и по бројним ограничењима у њиховим изборним системима. Дobar пример таквог стања изборног система и праксе је пружала Енглеска с краја 18. и почетка 19. века. У Енглеској је дуго у изборима за Дом комуна примењиван систем једнаког представљања градова и грофовија по коме су они привредно и културно заостали, тзв. „трули градови и грофовије“ продавали гласове, па је таква трговина мандатима спречавала Дом комуна да постане право представничко тело. Касније изборне реформе – најпре она од 1832. год. – значајно је проширила бирачко право грађана јер је смањењем имовинског цензуса бирачко тело удвостручено (истина више у корист буржоазије) да би реформа од 1867. год. омогућила и радништву да буде представљено у Доњем дому енглеског парламента а и бирачко тело је још више проширено и обухватило је око 10% укупног становништва Енглеске. Слично је било стање изборног система и у Француској (и осталим европским земљама) која ни после славне Револуције није добила демократски изборни систем (опште право гласа) мада је било и периода напретка и побољшања изборног система као нпр. 1800. год. али и